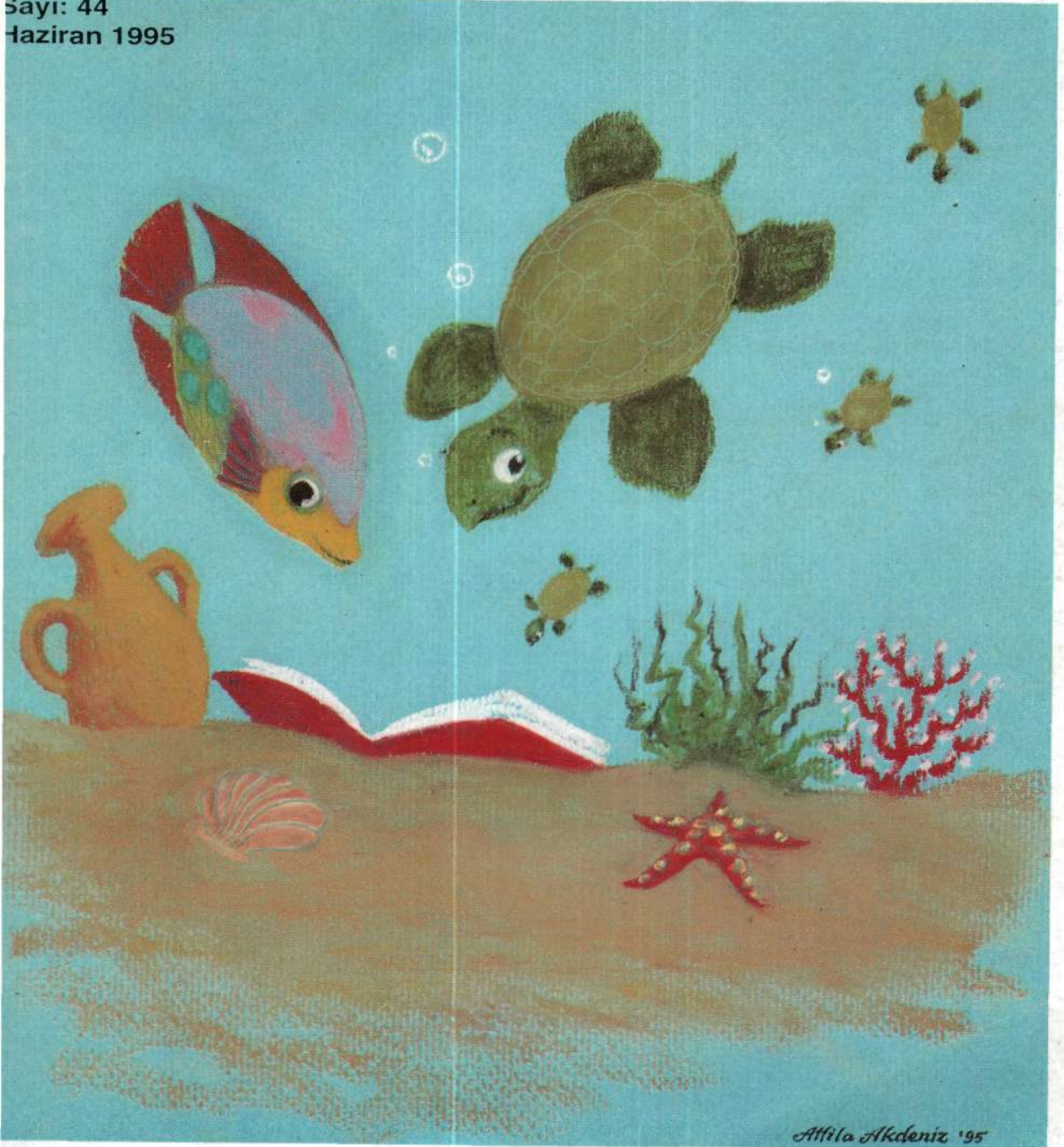

KIRMIZIFARE

ISSN 1300-3291

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 44
Haziran 1995

Afilla Akdeniz '95

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı. 44

Haziran 1995

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

Grafik Düzenleme:

Sibel Demirtaş

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4
80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

*

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 75.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 700.000 TL.

Taahhütlü: 868.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 70.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 80.

*

Filmler: Reprograf (511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç Baskı: Tok Ofset (565 86 34)

Kapak Baskısı: Yenilik Basımevi (243 55 72)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

*

ISSN 1300-3291

Kapak: Attila Akdeniz

Mavibulut Yayınları bundan tam on beş yıl önce kuruldu. Yani, abonelerimizin büyük bir çoğunluğundan daha yaşlı. Serdar'ın Öyküleri ve Serdar'a

Öyküler kitaplarıyla tanıdığınız yazarımız Nuran Turan, on beşinci yılımız şerefine bir kutlama partisi düzenledi. Başından beri Mavibulut'a emeği geçmiş dostlarımızın ve çocuk kitapları yazar ve çizerlerinin aramızda olduğu o güzel günün birkaç fotoğrafı arka kapağımızda. Mavibulut'u var eden tüm dostlarımıza bir kez daha teşekkürler. Abonelerimizden Filiz Taylan arayıp, "Yine MAVİ LİSTE yapacak mısınız?" diye sordu. Çeşitli çocuk kitaplarından oluşan Mavi Liste'miz yakında postalanacak ve dilediğiniz kitabı indirimli ve taksitli olarak alabileceksiniz.

Edebiyat ve' sevgi dolu günler,

Fatih Erdoğan

DOLA P T a k i L E r

Paten Kayıyorum Ayla Çınaroğlu 3

Şişman Amca Melek Güngör 4

Bir Tutku Güngör Köknel 10

Fındıkfaresi 15

Ayl James Oliver Curwood 19

Yolunu Kaybeden Martı Savaş Çağman 23

Derin Derin Göl Anlatır Derinliklerinde

..... Aslı Niyazioğlu 28

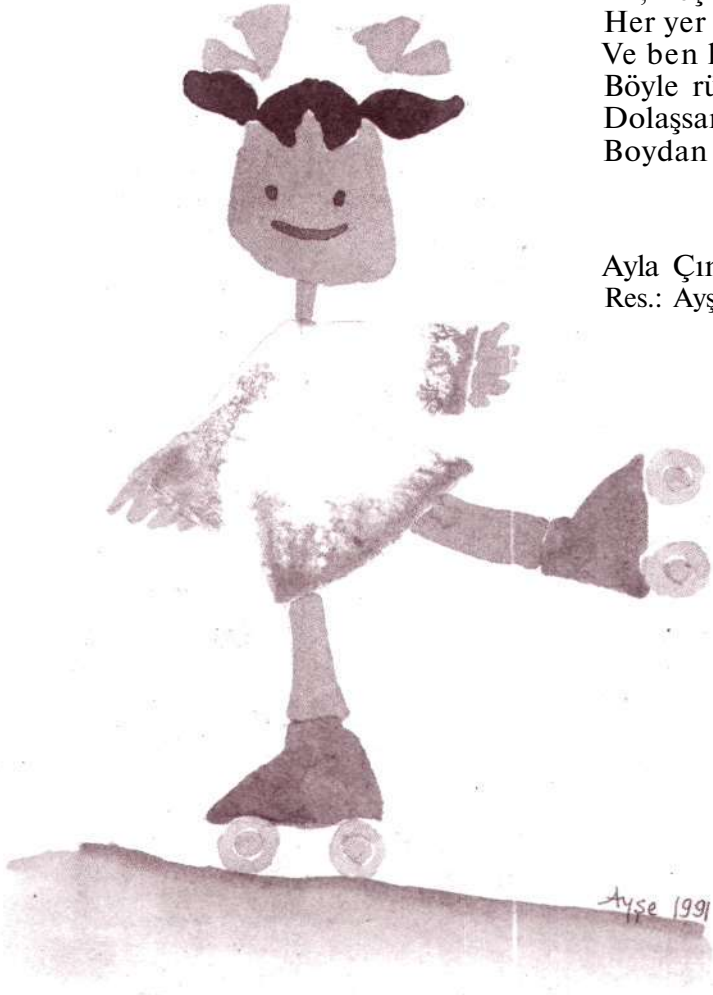
Bir Kitap Bir Yazar Selma Erdoğan 32

PATEN KAYIYORUM

Ayaklarımın altında
Minicik tekerlekler
Ve koskoca bir dünya
Uçar gibiyim, kayarak gidiyorum
Bir uçtan bir uca.

Ah, keşke bütün yollar
Her yer hep dümdüz olsa
Ve ben hiç durmasam
Böyle rüzgâr gibi kayarak gitsem
Dolaşsam dünyanın dört bir yanını
Boydan boya.

Ayla Çınaroğlu
Res.: Ayşe Çınaroğlu

Şişman Amca

Yazan: Melek Güngör

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

elin o gün okula giderken yine peşine takılan köpeği Susu'ya eve gitmesi için bir süre daha yalvardı. Ama Susu'nun hiç de onu dinlemeye niyeti yoktu. "Lütfen eve dön Susu. Biliyorsun öğretmen seninle okula gitmemi yasakladı. Hiç rahat durmuyorsun. Havlayıp dersimizi bozuyorsun. Hadi geri dön. Yoksa öğretmen beni de derse almayacak!"

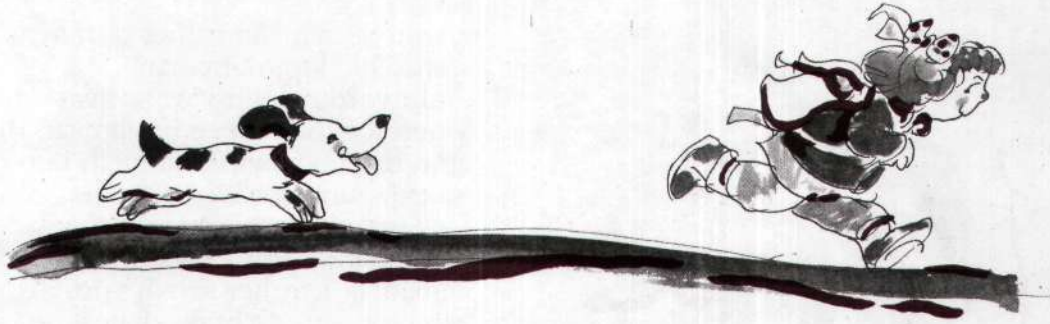
Küçük köpek kızın söylediklerini anlamıyor ve onun kendisiyle oyun oynadığını sanarak biraz duralıyor sonra yine neşeyle onun peşine takılıyordu. Selin neredeyse okul yolunun yarısına gelmişti. Susu da peşindeydi tabii.

"Boşuna uğraşıyorsun Susu. Bugün seni gizlice sınıfa sokmayacağım. Dışarıda kal da aklın başına gelsin," dedi Selin öfkeyle. Tam bu sırada yolun üzerindeki büyük çınar ağacının yanından geçiyordu. Şişman adamın yine aynı yerde oturmakta olduğunu gördü. "Şişman Amca'yı okul dönüşü de aynı yerde otururken görüyorum. Rica etsem belki okul süresince köpeğime bakar," diye düşündü. Çekinerek yaşlı adamın yanına yaklaştı. "Şey, affedersin amca," dedi. "Rica etsem köpeğim yanınızda kalabilir mi bir süre. Birlikte götürürsem öğretmen beni okula almayacağını söylüyor. Köpeğim biraz yaramaz da."

"Olur," dedi Şişman Amca. "Getir kucağıma ver. Böylece sen de rahat uzaklaşabilirsin."

Selin çok sevinmişti bu işe. Hemen Susu'yu çağırıp kucağına aldı ve şişman adama bıraktı. Ancak birkaç adım gitmişti ki Susu Şişman Amca'nın elinden kurtulup tekrar peşine düştü. Selin yeniden onu yakalayıp Şişman Amca'nın kucağına bıraktı ve bu sefer koşarak oradan uzaklaştı. Susu Şişman Amca'nın kucağında öfkeyle ona havlıyordu

ama daha sonra yatıştı, pek sesi çıkmaz oldu.

Selin gün boyu küçük köpeğini merak etti durdu. Acaba Şişman Amca ile anlaşabilmiş miydi köpeği? Adamın her gün aynı yerde oturduğunu ve gün boyu yerinden kalkmadığını görürdü. Bu yüzden köpeğini alıp götürmeyeceğinden emindi. Okul çıkışı merakla çınar ağacının altına koştu. Şişman Amca'nın küçük Susu ile şakalaştığını görünce de çok sevindi. "Teşekkür ederim efendim," dedi Şişman Amca'ya. "Köpeğime göz kulak olduğunuz için bugün okulda öğretmenimle aram bozulmadı. Susu her gün benimle okula gelip derslere girmek istiyor çünkü."

"Onunla çok iyi dost olduk," diye cevap verdi şişman adam. "İstersen her gün bana bırakabilirsin."

"Ama sizi rahatsız etmez mi köpeğim?" diye kuşkuyla sordu Selin.

"Yoo," dedi Şişman Amca. "Dedim ya onunla biz çok iyi dost olduk."

Selin Susu ile birlikte evine dönerken Şişman Amcanın niçin her gün hep aynı yerde oturup durduğunu merak etmekten kendini alıkoyamıyordu.

O günden sonra Selin okula giderken sanki sözleşmiş gibi köpeği Susu'yu Şişman Amca'nın yanına bırakıyor, dönüşte de alıp eve gidiyordu. Bu arada yaşlı adamla çok iyi dost olmuşlardı. Şişman Amca, Selin ve köpeği Susu bazen geç kalınca onları merak ediyor ve telaşa kapılıyordu. Küçük köpek Susu da hayatından memnun görünüyordu. Artık Selin'e onunla okula birlikte gitmek için hiç ısrar etmemeye başlamıştı. Yarı yola kadar geliyor, Şişman Amca'nın çınar altında oturduğunu görünce de hoplayıp kucağına tırmanıyordu. Sonra Şişman Amca Selin'e, "Tanrı zihin açıklığı versin kızım, güle güle," diyor, Susu da onun dediğini onaylar gibi hav hav diye sesleniyordu. Selin'in okul dönüşü de çok eğlenceli geçmeye başlamıştı artık. Yaşlı adamın oturduğu çınar ağacının altında onunla uzun uzun konuşmayı adet edinmişti. Şişman Amca o kadar çok şey biliyordu ki, bunları öğrenmek Selin'in çok hoşuna gidiyordu. Bir gün oturup civar köy ve kasabalar hakkında konuşuyorlar, bir başka gün de kentlerinin etrafını çevreleyen dağların isimleri, yükseklikleri, varsa bitki toplulukları üzerinde fikir yürütüyorlardı. Selin birçok bilgiyi şişman amcanın süslediği öykülerle birlikte çabucak öğreniyordu. Şişman Amca her şeyi küçük öykülerle anlatmayı adet edinmişti çünkü. Yalnız Selin'in tuhafına giden bir şey

6

istemiyor gibi gözükmesi üzerine Selin köpeği Susu'yu alarak evine döndü. Ama içinden durmadan, "Şişman Amca çok fazla şişman, hep oturması onu böyle şişmanlatıyor da olabilir. Keşke onu yürümeye ikna edebilsem," diyordu. Aradan epey zaman geçti, yaşlı adamla Selin'in dostluğu hiç kesintisiz devam ediyordu. Artık kış yavaş yavaş bastırmaktaydı. Yağmurlar daha sık yağmaya başlamıştı. Selin köpeğini yine şişman adama bırakıyordu ama bazen okuldayken yağmur yağdığında onu yaşlı adamdan almaya gittiğinde ikisini birden sıırıslam ıslanmış kendisini beklerken buluyordu.

"Artık Susu'yu evde bağlayıp çıkacağım Şişman Amca," dedi bir gün.

"Yoo," dedi şişman adam. "Susu'nun benim ıslanmamda bir rolü yok. Lütfen onu yine bana bırakmaya devam et. Çünkü o benim en iyi dostum."

"Ama olur mu, eğer o olmasaydı siz de evinizde kalır, ıslanmaktan kurtulurdunuz," diye karşı çıktı Selin.

"Hayır kızım," dedi yaşlı adam "Dediğim gibi ben köpeğinle seni beklemekten çok mutluyum."

Selin artık başka bir söz söylemeden evine döndü ama bu tonton ihtiyarın yağmurda çamurda oturup onun okula gidip gelişini beklemesine çok üzülüyordu. Havalar iyice soğumuştı. Televizyon birkaç güne kadar kar yağacağını söyleyip duruyordu. Ama Şişman Amca hâlâ çınar ağacının altında oturuyor ve Selin'le Susu'nun yolunu gözlüyordu.

vardı. Şişman Amca her gün aynı yerde hiç kıpırdamadan oturuyordu. Selin yavaş yavaş onun için üzölmeye başlamıştı. Bir gün dayanamayıp ona niçin hep oturduğunu sordu.

"Şişman Amca biraz yürümeye ne dersin?" dedi. "Babam kilo almamak için her sabah yürüyüş yapıyor, sen de bunu denesene."

"Oo, çok kilolu biri olduğumu biliyorum güzel kızım," diye cevap verdi şişman adam. "Ama inan bana yürümek benim için oldukça zor."

"Peki benim hatırım için de deneyemez misin?"

"Senin hatırın için her şeyi yaparım gerçekten ama dedim ya yürümek benim için çok zor," dedi yaşlı adam.

Şişman Amca'nın bu konuda artık bir şey söylenmesini

Selin artık, bir şeyler yapmak gerektiğini düşünmeye başlamıştı. "Acaba Şişman Amcanın evi nerede, çocukları ve belki de torunları vardır. Nasıl öğrenebilirim bunu?" diye düşünüp duruyordu. "Bu gidişle köpeğimle benim yolumu gözlerken donup ölecek bu sevimli adam," diye kederleniyordu.

Günlerden birinde yaşlı adamın akşamları nereye gittiğini gizlice öğrenmeye karar verdi. Annesine yalan söylemeyi göze alarak bir gün öğleden sonra evden çıktı ve yaşlı adamın oturduğu çınar altına doğru yürüdü. Yanında Susu'yu getirmemişti. Çünkü küçük köpeğin koşup yaşlı adamın kucağına atlayacağını biliyordu. Çınar ağacının biraz ilerisinde durarak Şişman Amca'yı gözlemeye başladı. O gün kar yağıyordu ve yavaş yavaş yerler beyaza bürünmeye başlamıştı. Yaşlı adamın üşüdüğü iyice belli oluyordu ama o bunu belli etmemeye çalışıyor, sürekli yolu gözlüyordu. Derken karşıdan on beş - on altı yaşlarında bir çocuk tahtadan yapılmış bir el arabasıyla gelmeye başladı. Şişman Amca'nın gözlerinin içi gülmüştü birden.

"Kusura bakma dede," dedi çocuk. Bugün çok daha fazla çalışmak zorunda kaldım, seni zamanında almaya bu yüzden gelemedim."

"Zararı yok evladım," dedi yaşlı adam. "Ben burada çok eğleniyorum inan bana."

"Ah dedeciğim artık kulübede otursan ne olur?" diye sızlandı çocuk. "Hiç değilse kapalı bir yerde oturmuş olursun. Burada bir gün donacaksın ama bunu hiç kabul etmiyorsun."

"Orası da burası kadar soğuk. Hem burada benim bir görevim var oğlum," dedi yaşlı adam. "Burada oturup bu

görevi yerine getiriyorum."

"Ha, şu köpek Susu'ya bakmak görevi değil mi? Doğrusu seni anlayamıyorum büyükbaba."

Böyle konuşurlarken çocuk bir taraftan da yaşlı adamı el arabasına yerleştirmeye çabalıyordu. Sonunda zorla da olsa bunu başardı ve adamın sandalyesini de arkaya koyarak arabayı sürüp götürdü.

Selin gözyaşlarını tutamaz olmuştu artık.

"Demek yaşlı amcanın ayakları tutmuyor ve bir kulübede oturuyor. Ona yardım edebilmeyi ne kadar isterdim!"

8 Selin yaşlı amcayı üzmemek için ertesi gün de Susu'yu getirip ona bıraktı, sonra da okula gitti. Ama çok kederli oluşu öğretmeninin gözünden kaçmamıştı. Okul sonrası onu çağırarak neden üzüldüğünü sordu. Selin artık yaşlı adamın sırrını saklayamayacağını biliyordu. Öğretmenine her şeyi anlattı. O da çok üzülmüştü Selin'in anlattıklarına. "Bugün ben de geleyim seninle istersen," dedi. "Yaşlı adamın durumunu yakından görmek istiyorum. Onun sana çok şey öğrettiği belli çünkü. Olumlu bir öğrenci olmanın yanında artık çok başarılı biri olduğun da kesin."

"Öğretmenim sahiden görmek istiyor musunuz tonton amcaı?" diye sevindi Selin. Doğrusu hiç kimsenin böyle biriyle ilgileceğini sanmıyordu. Ama öğretmeni, "Elbette" diye cevap verdi ona. "Bakalım onun için bir şeyler yapabilir miyiz?"

Selin havalara uçtu birden ve öğretmeniyle birlikte yaşlı adamın oturmakta olduğu çınar altına doğru yürümeye başladılar.

Şişman Amca kucağında Susu, onunla konuşuyordu ama çok üşüdüğü için de arada bir moraran ellerini ovuşturmaktan kendini alamamaktaydı. Yaşlı adam Selin'in yanında öğretmeni görünce çok şaşırdı, soran gözlerle Selin'e baktı.

"Selin sizin soğukta oturmanızdan çok üzülüyordu," dedi öğretmen. "Ben de sizi yakından tanımak istedim çünkü Selin üzerinde çok olumlu etkileriniz olduğu belli. O artık okulun en başarılı öğrencileri arasında. Bunda sizin katkınızın bulunduğuna hiç kuşum yok!"

Yaşlı adam çok memnun olmuştu, faydalı bir insan olmak onu çok sevindiriyordu. Mutlulukla gülümsedi.

"Torununuzdan başka kimseniz var mı?" diye sordu öğretmen. Şişman Amca olmadığını söyleyince de, "Bir fikrim var," dedi öğretmen. "Torununuzu bizim okulda işe alalım, kantini yönetsin. İkiniz birlikte okulda yatıp kalkın. Bunun için uygun bir yerimiz var. Ama bu arada bir şartım var; siz de tüm çocuklara güzel öykülerle birlikte bildiklerinizi öğreteceksiniz. Çocuklar yöre ile ilgili pek fazla bir şey bilmiyorlar."

Yaşlı adam sevinerek kabul etti bunu, çünkü soğuktan kurtulacağından çok, çocuklarla birlikte olacağına seviniyordu.

"Bu çınar altını özleyeceğim gene de," dedi. "Selin ve Susu'yla dostluğumuzun başlangıç yeri burası çünkü."

BİR TUTKU

Yazan: Güngör Köknel

Resimleyen: Emine İnkaya

Okulun yapıldığı inşaata doğru yürüyorum. Yemyeşil ağaçların arasından okul binasının biraz daha yükseldiğini görmek, beni heyecanlandırıyor.

Kolay olmadı bu küçük şirin kasabamıza orta eğitimin yapılacağı bir okulun yapılması. Yıllarca uğraş verildi, yıllarca beklendi. Babamın da az emeği geçmedi. Artık mutluyum, okulumuz büyük bir hızla yapılıyor. İnşaatin içine doğru yürüyorum. Çalışanlar beni güler yüzle karşılıyorlar. Artık bana alıştılar, günde birkaç kez bile uğradığım oluyor.

"Haydi gel! Şu hortumun ucundan tut! Boş duranı Allah da sevmez!" diyor güler yüzlü ustabaşı.

10

Buraya geldiğimde tabii ki boş durmuyorum. Ya su hortumunun ucundan tutuyorum, ya tuğla taşıyorum, ya da bakkala kadar gidip çalışanlara öteberi alıyorum.

"Bu okula emeği geçen tek öğrenci sensin, onun için burada okumayı en çok sen hak ettin," diyor ustabaşı.

İçim sevinçle doluyor. O günlerin bir an önce gelmesini diliyorum. İçimde hiç anlayamadığım bir okuma tutkusu var.

"Kaç yaşındasın?"

"On üç olacağım iki ay sonra. Geç kaldığımı biliyorum ama, okulun yapılması filan..."

"Anladım," diyor ustabaşı, "Hiç önemli değil, yeter ki oku. Sen çok akıllı bir çocuksun. Burayı, daha yüksek okulları bile bitireceğinden eminim."

Ustabaşını çağırmazlar, bu söyleşi uzayıp gidecek. Onun gitmesi ile ben de inşaattan uzaklaştım. Canım hiç eve gitmek istemiyor. Biraz ilerdeki yemyeşil çimlerle kaplı ağaçlık yöreye doğru koştum ve kendimi yere attım. Tepemde ötüşen kuşlar, bana gülümseyerek bakan güneş ve masmavi gökyüzü içimi sevinçle doldurdu. Gözümü o mavi sonsuzluklardan ayıramıyorum.

Umursamaz, özgür bir kuş gibi o derinliklerde uçmak, gökkuşağının altından geçmek istiyorum. İnanılmaz bir tutku bu, her gün yaşıyorum bu düşü.

Yıllar önce kasabamızın üstünden, ama çok yükseklerden süzülerek giden bir uçağı ilk kez görmüştüm. Güneş ışınlarının üstünde yansıdığı, gümüşten kocaman bir kuş gibiydi. Arkasında tıpkı kuyruklu yıldız gibi parlak bir iz

bırakarak gidiyordu. Nasıl da heyecanlanmışım. O kadar yükseklerde olmak, o kadar özgür olmak harika bir duygu olmalı diye düşündüm günlerce. O kuşun içinde olmak isteği her gün biraz daha büyüdü içimde.

Bu isteğimi bir gün babama açmış. "Ben uçak şoförü olmak istiyorum baba," demiştim. Kahkahayla gülmüştü babam. "Oğlum ona uçak şoförü değil, pilot denir," demişti.

Bu anım birkaç yıl öncesine ait. Artık babam aramızda yok. Onu büyük bir kentte, bir iş kazasında kaybettik. Tek düşüncesi, bizi kente götürüp orada daha rahat bir yaşam sağlamak, dört çocuğunu okutmaktı. Umutlarımız da babamla birlikte yok olup gitti. Şimdi bize dedem bakıyor.

Dedem her akşam, odamızın en köşesindeki çiçekli kocaman minderine oturur, çatık kaşlarının altındaki gözlerini yere diker ve söylenir. "Dört çocuk, elde yok avuçta yok, ne olacak halimiz?" Ve kocaman taşlı tespihini çeker, şak... şak...

Bu karamsar düşüncelerden kurtulmak için yerimden fırladım, yeşil çimlerin içinde koşmaya başladım. Kollarımı iki yana açıp bağırdım. "Heey! Bembeyaz bulutlar, gülümseyen güneş!.. Kuşlar!.. Öyle mutluyum ki, artık okulumuz da bitiyor!. Bir gün şu mavi derinliklerde özgür bir kuş gibi uçacağım!"

Arkadaşlarım bu tutkumu biliyorlar, bana gülüp geçiyorlar. Ya annem? Beni destekliyor ve bana inanıyor. Koşmamı sürdürürken biraz ilerideki kayısı ağacına bağlı iki şirin kuzu gördüm. Yanlarına varınca bunların Ayşe Teyze'nin kuzuları olduğunu fark ettim. Bu yaşlı teyzenin iki kuzusundan başka kimsesi yok.

Şirin kuzucukların boyunlarına sarılıp kara gözlerinden bol bol öptüm. Topladığım yeşil otları onlara yedirdim. Benden hoşnut kalmış olacaklar ki, peşimi bırakmadılar. Aslında ben hayvanların hepsini çok severim. Onlar benim dostlarım.

Kara isimli bir köpeğim var ki, onu nasıl sevdiğimi anlatamam. Bugün nasılsa peşıme takılmadı. Kocaman patileri, dimdik simsiyah kulakları var. Ayağa kalktığı zaman neredeyse benim boyuma ulaşır. Sanırım bir kangal. Benimle oynamayı çok sever. Şu anda yolumu gözlediğini biliyorum. Canım hâlâ eve gitmek istemiyordu, kuzuların ipini çözüp onlarla koşup oynadım.

Anneme kır çiçeklerinden bir demet yaptım ve ellerimi ağzımın kenarlarına koyup bağırdım. Heey! Ovalar, vadiler... tepeler... Hepinizi çok seviyorum ve selamlıyorum!.. Sesim büyüdü, yankılandı sonra kaybolup gitti. Öyle seviyorum ki şu doğayı, mümkün olsa hep koynunda yatıp kalkarım.

Nihayet okulumuz bitti. Işıltılı beyaz boyası, pencerelerine konan kırmızı sardunyalılarıyla çok şirin oldu. Hemen okulun içinde ve dışında bir hareketlilik başladı. Çocukların kayıt işlemleri bile yapılıyor. Öyle heyecanlıyım ki, içim içime sığmıyor. Dedemin beni okula götüreceği günü sabırsızlıkla bekliyorum. Bir an babamı anımsadım, keşke yanımda olsaydı. Beni herkesten önce okula götürür, benden daha çok heyecan duyardı. Onu öyle özledim ki!.. Dedemin

de benimle ilgileneceğine, onun sert görünümünün altında yumuşak bir kalbi olduğuna inanıyorum.

Annem yanıma gelip, kalınca bir defter uzattı bana, "Bunu sana aldım, okulun hemen yanında yeni bir kırtasiyeci açılmış da," dedi.

"Anne günler geçiyor. Şu dedemle bir konuşsan?"

Onun kaygılı olduğu her halinden belliydi.

"Bu akşam onunla konuşacağım, merak etme," dedi.

Aslında annemin her akşam dedemle konuşmak istediğini, ama cesaret edemediğini biliyorum. Dedemin geliş saatini beklemek için bahçeye çıktım. Kara beni görür görmez üstüme atladı, oyunlar yapmaya başladı. Attığım ekmek parçalarını havada kapıyor, çeşitli maskaralıklar yapıyor, bazen de yanıma gelen bir kuşu kovalamaya çalışıyor. Kara kardeşlerimi de çok sever, en çok da, üç yaşındaki en küçük kardeşimi. Ama benimle dostluğu başkadır, aramızda hiç bitip tükenmeyen bir sevgi alışverişi vardır. Dedemden pek hoşlanmaz. Onun iri cüssesinden ve gür sesinden tedirgin olur. Onu görünce yerine koşar, başını patileri arasına alıp öylece yatar. Uzun süre böyle kalırsa "Kara yine gençlik günlerini anımsamaya çalışıyor," der, gülerim.

Dedemin bahçe kapısından içeri girdiğini görünce şaşırdım. O genellikle güneş batınca gelir, oysa vakit erken. Bana doğru yürüdü ve ellerini omuzlarıma koydu:

"Mert içeri gel, seninle konuşacaklarım var," dedi.

Dedemin hiç yapmadığı bir hareketti bu. Yoksa aramızdaki uzaklık kapanıyor muydu? Dahası çatık kaşları biraz düzelmiş, yüzü de yumuşamış gibi geldi bana. İçeri girdik. O her zamanki çiçekli minderine oturdu. Başını yere eğip tespini şaklattı, şak... şak... Ben tam karşısındaydım, annem de biraz arkamda oturuyordu. Öyle heyecanlıydım ki, dedemin ağzından çıkacak sözleri sabırsızlıkla bekliyordum. Dedem yerinde şöyle bir doğruldu, boğazını temizledi ve buyurgan bir tonla:

"Mert, sana uzun zamandır aradığım işi buldum. En kısa zamanda bu işe başlayacaksın!" dedi.

"Nee? İş mi?!"

"Evet, iş!"

Neler söylüyordu dedem? Kafam, duygularım karmakarışık olmuştu. Bundan daha korkunç bir hayal kırıklığı olabilir miydi?

"Ben artık yaşlandım, kardeşlerin çok, onların sorumluluğu artık sana ait."

Ve buna benzer şeyler. Kendimi toparlayıp haykırdım:

"Ya okulum? O ne olacak?"

"Ne okulu? Kitap, defter masrafı?.. Kardeşlerin?.."

Bir ara annemin sesini duydum,

"Baba yapma bunu!.. Mert çok okumak istiyor. Babası da bunu isterdi!"

Bir el hareketi ile annemi susturdu dedem. Kardeşlerimin çok olması benim hatam mıydı? Bu haksızlıktı. Yerimden fırlayıp kendimi bahçeye attım, oradan da dışarı. Kara da peşimdeydi. Ne kadar koştum bilmiyorum, kendimi her

zaman gittiğim ağaçlıklı, yeşil alanda buldum ve çimlere kapandım. Ağladığımı Kara'nın bile görmesini istemiyordum. Ama o acı çektiğimi biliyor, paylaşmak için sürekli yüzümü, ellerimi yalıyordu. Bir süre sonra sırtımı bir ağaca vererek oturdum. Ayşe Teyze'nin kuzuları yine karşıda otluyorlardı. Onları sevmek içimden gelmedi. Kuşların ezgi dolu sesi, batmaya hazırlanan kıpkızıl güneş ve yüzümü okşayan akşam rüzgârı bile bana hüznü geldi. Yerimden fırlayıp koşmaya başladım, öylece koştum.

Neden sonra, okulun bahçesinde olduğumu fark ettim. Alt katta bir pencere açıktı, hiç düşünmeden kendimi içeri attım. Burası bir derslikti, Kara da yanımdaydı. Dersliğin her köşesine uzun uzun baktım. Tıpkı uzun zamandır göremediğim, hasret kaldığım bir dostuma kavuşmuş gibi. Öyle mutluydum ki! Daha sonra karatahtanın önüne geçip üzerine kocaman gümüşten bir kuş çizdim. İçine çocuktan bir pilot koyup çevresini yıldızlarla doldurdum.

Kâbuslarla dolu geçen birkaç geceden sonra, bir sabah sakin bir şekilde uyandım. Kardeşlerim yanımda sırayla yatıyorlardı. Öyle masum uyuyorlardı ki, onlara sevgiyle uzun uzun baktım. Hemen yanı başımda uyuyan en küçük kardeşimin ipek saçlarını okşadım. Şu anda kardeşlerimi ne kadar çok sevdiğimin farkındaydım. Onları koruma, kollama duygusu ise, ne zaman gelip yüreğime yerleşti doğrusu hiç anlayamadım.

Penceremizin çiçekli perdelerinin arasından, aydınlanmakta olan gökyüzüne baktım. Nasıl da mavi ve parlaktı. O sonsuz mavilikle kucaklaşmak, olağanüstü bir duygu olmalıydı. Sonra yanı başımdaki en küçük kardeşimin yüzüne bakıp, "Belki bir gün sen.." Ama sözümü tamamlamadım. Yeni bir düşün peşine takılmak istemiyordum. Düşle gerçek öyle farklı şeylerdi ki...

Bir süre sonra kalkıp bahçeye çıktım. Güneş dağların ardından kıpkızıl ışıklarını göstermeye başlamış, ovalar, vadiler pembe bir tülle sarılmıştı. Yeni bir gün başlıyordu. Bu mükemmel gün bana heyecan verdi. Ellerimi ağzımın kenarlarına koyup bağırdım:

"Heey! Sevgili güzel sabah! Güzel doğa!.. Tüm canlılar!.. Hepinize günaydın!"

Sesim tepelerde, vadilerde yankılandı ve bir yanıt geldi, sınırsız sevgi dolu. "Günaydın akıllı çocuk! Sakın sevinçlerini, umudunu yitirme!.."

Bu mutlaka doğa ananın sesiydi!...

Fındıkfare si

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

ÇOCUKLA KAR TANESİ

Çocuk:

Kar tanesi, kar tanesi
Nerden geldin köyümüze?
Uzun muydu yolculuğun?
Yoruldun mu söylesene?
Kar tanesi küçücüksün,
Sabaha kalmaz erirsin.

Kar tanesi:

Bir derenin beşiğinden,
Torosların eşiğinden,
Bir buluttum yumuşacık,
Yorganım vardı sıcacık,
Su olurum ben erirsem
Üzülmez misin gidersem?

15

Bilge ERTEM

KIRMIZIFARE

Yemeğimi yerim;
Sütümü içerim;
Kırmızıfare'yi okuyunca
Bol bol gülerim.

Kırmızıfare benim
En iyi arkadaşımdır
Kırmızıfare'yi
Her zaman okuyacağım.

Betül Sema Saltoğlu
Cudibey İlkokulu 3-A
TRABZON

ÇOCUK

Çocuklar dünyanın
Solmayan çiçeği
Sevgi şefkat bahçesi
Çiçekler nasıl su isterse
Çocuklar da sevgi isterler

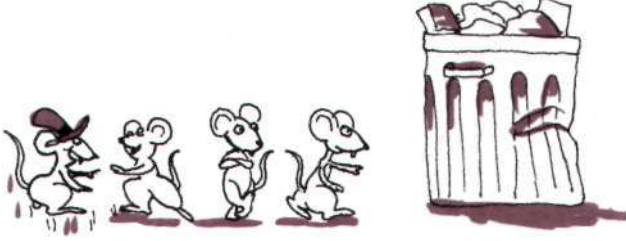
Öznur Gök
Fahrettin Arslan
İlköğretim Okulu

KÜÇÜK FARELER

Papatya Sokağı'nda çok fare vardı.
Bunların bir bölümü kötü bir
bölümü iyiydi. İyi fareler nedense
cumartesi - pazarları hiç
sevmiyorlardı. Nedenmiş?
Çünkü pazar ve cumartesi günleri
papatya sokağına çöpçüler geliyordu.
Farelerde akıllı davranarak cumartesi
pazar yemeklerini cuma gününden
alıyorlardı. Nasıl mı? Cuma günü bir
çöp yerine iki çöp yiyecek alıyorlardı
ve çöpçüler cumartesi pazar günleri
çöpçüler geldiğinde çöpleri boş
bulunca:.

"Artık Papatya Sokağı'na çöp almak
için gelmemize gerek yok,"
 demişlerdi. Tam bu arada da küçük
farelerde papatya sokağından
Lâle Sokağı'na gidip bundan sonra da
orada hayatlarını sürdüreceklerine
karar vermişlerdi. Eee... Çöpçüler
gelmiyor. Fareler de yok. Bundan
sonra çöpler Nezahat Teyze' nin
camının önünde toplana dursun.

Gözde UYSAL

BaYRAM ŞENLİĞİ

Yazan: Hande Hadis

Benim adım Pınar. Bugün bayram. Bu sabah kalkar kalkmaz ilk işim bayramlığımı giymek oldu. Sonra elimi yüzümü yıkadım. Babam beni bayram yerine götürdü. Orada bana renkli bir balon aldı. Birden bir palyaço gördüm. Palyaço ne mi yapıyordu? Tabii ki ipin üzerinde, bir eline pembe bir balon diğer eline bir dondurma almış. Dondurma sıcaktan eriyor. Öbür tarafta ise topun üzerinde duran bir fil gördüm. Ben bunlara bakarken dalmışım, derken sol taraftan gelen arkadaşım Selin'i gördüm. Onunla beraber şuradaki parka gittik. Parkta salıncağa, dönme dolaba, tahterevalliyeye bindik. Parkta çok eğlendik. Parktan dönerken bir dondurmacı gördük. Dondurmacıdan dondurma aldık. Orada babamı gördük. Sonra babamla birlikte eve döndük. Annemi alıp teyzeme, dayımlara ve diğer akrabalarımıza gittik. Oradan Tuğba Teyze'lere gittik. Tuğba Teyze'min de benim yaşımda bir kızı var. Onunla bahçede çok güzel oyunlar oynadık. Sonra eve geri döndük. Bugünüm çok güzel geçmişti. Evde oyuncaklarımla çok güzel oyunlar oynadım. Daha sonra Bayram Şenliği adında bir kitap okudum. Kitapta en beğendiğim hikâye Zeyneb'in Oyuncakları oldu. Zeyneb'in Oyuncakları 5. hikâyeydi. Kitapta 9 hikâye vardı. Kitap kaç sayfa mıydı? Kitap 264 sayfaydı. Zeyneb'in Oyuncakları kaçınıcı sayfada mıydı? 185. sayfadaydı. Az önce de söylediğim gibi kitabı bitirdim. Sonra yemeğe oturduk. Yemek boyunca okuduğum hikâyeyi anlattım. **Yemekten** sonra annem ile babamın bana aldıkları hediyeği açtım ve böylece günümdeki mutluluk daha da arttı. İşte b i r günü doldurmuş oldum.

BENİM KÜÇÜK KURŞUN ASKERİM

Yazan: Mine YALÇINALP
Yüzyıl Işıl ilkokulu 4/C

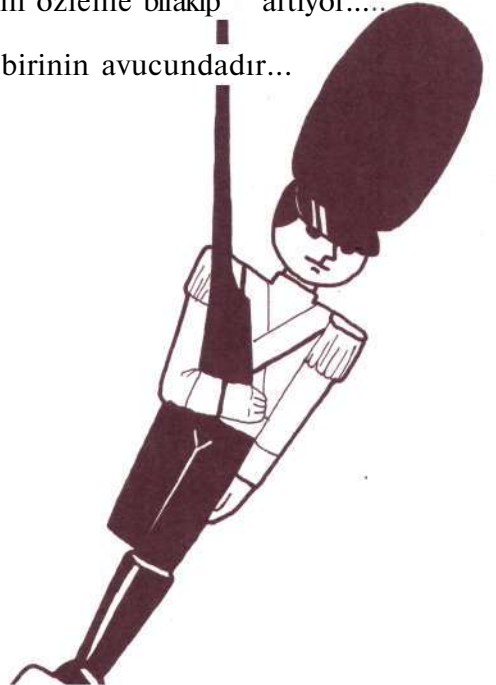
Benim küçük kurşun askerim cesurdur...
Benim küçük kurşun askerim yardımseverdir...
Benim küçük kurşun askerimi yalnız onu anlayanlar görebilir...
Benim küçük kurşun askerimin amacı güçsüzlere yardım etmektir...
Benim küçük kurşun askerimin düşmanı hem suçlu, hem güçlülerdir...
Benim küçük kurşun askerimin dostu, ona destek verenlerdir...

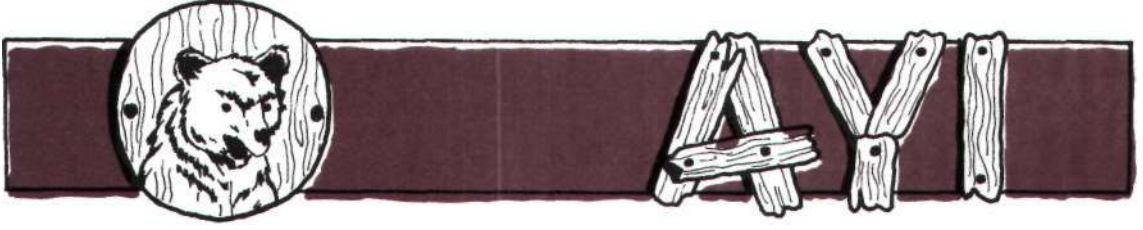
Zor durumlarda, mucize olup bu durumdan kurtulursanız,
Açın avucunuzu
İşte o orada duruyordur...
Eğer siz onu anlıyorsanız, ona destek veriyorsanız, avucunuzda iyice
Belirginleşir benim küçük kurşun askerim...
Ve siz onu; kalbinizde veya avucunuzda taşımaya devam edersiniz
Yeni bir dost kazanırsınız... Siz ona inandığınız sürece, o da size.

Benim küçük kurşun askerimin baltası, kimseye zarar vermez...
Bu balta, benim küçük kurşun askerimin elinden,
Baltanın sapına, baltanın
Sapından ucuna geçen gücü darda kalan güçsüzlere iletmek içindir...

Günün birinde, avucunuzdan bir şeyin yok olmaya başladığını
Hissedersiniz ama kalbinizde bir şeyler artmaya başlar... Sanki...
Benim küçük kurşun askerim artık avucunuzdan başka yerlere gidiyor
Ve sizin kalbinizdeki sevgi, yavaş yavaş yerini özleme bırakıp artıyor.....

Benim küçük kurşun askerim, artık başka birinin avucundadır...
Başka birine yardım ediyordur artık...

James Oliver Curwood

Uzun süredir Kuzey Ülkeleri böyle bir bora görmemişlerdi. Üç gün üç gece sürdü. Ormanlar yıkıldı. Ve bütün toprak bir çığ altında bozuldu. Nefes alan bütün yaratıklar ya kaçtılar ya da öldüler. Miki bu üç gün boyunca devrilmiş ağaçların altına süründü ve üç gün hiç yerinden kılmıdamadı. Mağarada Niua'nın yanında olmak istedi. Dördüncü gün bulunduğu yerden çıktığında kemikleri sayılıyordu. Niua'nın bulunduğu mağaraya geldiğinde, mağaranın ağzının karlarla tamamen örtülü olduğunu gördü. Çok üşümüş ve acıkmıştı. Kaç gündür ağzına bir lokma bir şey sokmamıştı. Son umudu da karların altında kalmıştı. Zorlukla geldiği yoldan geri dönmeye başladı. Yolum yarısından çoğunu yürümüşü ki birden altındaki karlar kaydı ve bir avcının kurduğu tuzağa yuvarlanmıştı ve bu et kokusu tuzağa yakalanmış bir geyikten geliyordu. Miki bir süre sonra tuzakları kuran avcının izine rastladı. Çekinerek izleri takip etti. Artık Kendisine bir sahip aramıyordu. İz boyunca yürüdüğünde avcının hazırladığı tuzakları bir bir buldu. Tuzaklardaki yemleri ustaca aşırı. Sonra sığınağına geri döndü. Avcı Le Beau dolaşmasını bitirip geri döndüğünde boş tuzakları ve Miki'nin izlerini gördü. Yemlerini aşırıldığı için ondan nefret ediyordu.

ertesi sabah Miki, Jacques Le Beau'nun tuzaklarını dolaşmaya tekrar başladı. Bu usulle yiyecek elde etmenin kolaylığından dolayı bu işe girişmiyordu. Kendisi avını öldürmekten daha çok zevk alırdı. Fakat bu iz, insan denilen yaratığın kokusu, onu bir mıknaş gibi çekiyordu.

Koku yayılımının en kuvvetli olduğu yerlerde yatmak ve beklemek isteğini duymuştu. Bununla birlikte isteği korku ile karıştı, bu yüzden pek çekingen davranıyordu. İlk kekeke dokunmaktan sakındı ve hatta ikincisine de yanaşmadı. Üçüncüsünde Le Beau yemini yerleştirirken fazla ellemişti, öyle ki yağ topağına ellerinin kokusu kuvvetle sinmişti.

Bir tilki derhal ondan yüz çevirip giderdi. Miki ise yemi sıyrıktan koparıp karın üzerine ön ayakları arasına düşürdü. Sonra çevresine bir göz attı ve tam bir dakika dinlendi. Sonra yağ topağını yalamaya başladı. Le Beau'nun ellerinin kokusu, onu hemen yutmasına engel oldu. Biraz kuşkulu bir yavaşlıkla yağ topağını dişlerinin arasında ezdi. Doğrusu iyiceydi. Tam yutmak üzere iken diline pek de hoş olmayan bir tat geldi: Hemen ağzındakini karın üzerine tükürdü. Ne de olsa zehirin acılığı dilinin üzerinden gitmemişti ve boğazına doğru giriyor gibiydi. Karnına kadar inmekte olan yanmayı yatıştırmak için bir lokma kar yuttu.

Eğer öbürleri gibi topağı yemiş olsaydı, bir çeyrek sonra ölmüş olacaktı ve

Le Beau leşini bulmak için pek de uzağa gitmeyecekti. Gene de on beş dakika sonra kendini rahatsız hissetmeye hissetmeye başladı. İlk fenalık belirtisi başlayınca izden ayrıldı ve sığınağının yolunu tuttu.

Henüz pek az gitmişti ki ayakları gövdesinin altından çekildiler. Düştü ve titremeye başladı. Vücudunun bütün kasları titreşiyor, dişleri birbirine vuruyordu. Gözleri yuvalarından fırlamıştı, en ufak bir hareket bile yapamıyordu. Sonra bir el onu boğmaya çalışmış gibi, ensesinde bir tuhaf katılık hissetti. Soluğu boğazından ısıklık çalarak çıkıyordu. Bu uyuşukluk bir ateş dalgası halinde bütün gövdesine yayıldı. Az önce ürpermekte, titremekte olan kasları katı ve ölgün bir hal aldılar. Beyninin dibindeki boğucu sıkıştırma, onu burnunu göğe çevirerek kafasını arkaya atmaya zorluyordu. Bedeninin bütün sinirleri bir süre tam bir can çekişme içinde çırpındığı halde hiç ses çıkarmadı.

Sonra kriz başladı. Ensesindeki korkunç gerilme bir iğn kopması gibi gevşedi, vücudunun katılığı kayboldu; yerini buz gibi bir ürperti aldı. Bir saniye sonra olduğu yerde kıvranıyor ve çılgınca sarsıntılarla karları eşeliyordu. Bu çarpıntı belki bir dakika sürdü. O da geçince Miki soluya soluya bir süre öylece kaldı. Çenelerinden salya akıyordu. Fakat yaşıyordu. Ölüm ona kıl kala yaklaşmışsa da canını alamadan savuşmuştu. Bir süre sonra kalktı ve sığınağına yollandı.

Artık Le Beau zehirli yemlerini yolu üzerine istediği kadar dikebilirdi: Miki onlara dokunmayacaktı.

İki gün sonra Le Beau karın üzerinde Miki'nin ölümle savaştığı yeri buldu ve uğradığı hayal kırıklığından hayli canı sıkıldı, öfkeleni. Köpeğin izlerinin peşinden gitmeye koyuldu. Devrik ağacın yanına varıp Miki'nin içeri girdiği açık yeri gördü. Diz çökerek mağaramsı derinliği gözleriyle araştırmaya başladı, ama bir şey fark etmedi. Buna karşılık yatmış, fakat uyanık duran Miki onu iyice gördü.

Adam ona, çok zaman önce kendisini bir sopa vuruşu ile az daha öldürecek olan kara sakallı bir canavarı hatırlattı. Zavallı köpek gene bir umutsuzluk duydu, zira anılarının derinliği içinde Challoner'in, kaybolan efendisinin hayali hâlâ yaşıyordu; fakat bir insan kokusu aldığı zaman, karşılaştığı kimse başka biri oluyordu. Le Beau, onun hırıldadığını işitti, doğrulduğu zaman kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Vahşi köpeği yakalamak için devrik ağaçların altına giremezdi, onu dışarı da çekemezdi. Köpeği sığınağından çıkarmak için orayı ateşe vermek kalıyordu.

Yarı alaycı bir tonla, "Pis hayvan!" diye bağırdı. Köpek yeniden hırladı.

Jacques memnundu. Devrik ağaç kümesinin çapı on iki metreden fazla değildi. Ormanın bütün çevresinde ağaçlar seyrek ve çalılıklar yoktu. Hayvanın, tüfeğinden kurtulması imkansızdı.

Le Beau kayın dallarından ve kuru odunlardan bir küme yapıp ateşledi. Birkaç dakikada alevden diller çıtırdamaya ve yalazlanmaya başladılar. Miki neler geçtiğini anlamaya çalıştı. Bir süre duman ona kadar varmadı. Le Beau,

tüfeği eldivenlerini çıkardığı elleri arasında hazır olarak bekledi. Köpeğin çıkması gereken yerden gözünü bir an bile ayırmıyordu.

Birdenbire acı bir esinti Miki'nin burun deliklerini doldurdu ve çıkış yeri ile arasına beyaz bir bulut girdi. Bir duman şeridi en çok iki metre ötedeki iki dal arasından bir gelincik gibi sürünmeye başladı, aynı zamanda garip çatırtılar gittikçe daha yakın ve daha tehdit edici bir hal alıyorlardı. O zaman, ilk defa olarak sarımtırak alevlerin döküntüler üzerinde sıçradığını ve ateşin reçine yüklü bir çam kümesinin tam ortasına eriştiğini gördü.

Tehlikenin gerçekliği içinde Miki, Le Beau'yu unutmadı. Çevik bir hareketle dalların arasından, sığınagın kardan duvarı yanına kaydı ve bir tilki çabukluğu ile oradan bir tünel kazdı. Karların yarım parmak kalınlığındaki dış kabuğunu dişleri ile kırdı, bir anda kendini dışarı attı, Le Beau ile arasında ateş vardı. Ağaç kümesi bir fırını andırıyordu. Birdenbire Le Beau ne olup bittiğini görmek için on adım kadar geriledi. Yüz metre ötede, ormanın en sık yerine doğru bütün hızı ile koşmakta olan Miki gözüne çarptı.

Hedef açıldı. Le Beau, bu mesafeden hayvanı vuramamasının imkânsız olduğu hakkında hayatı üzerine bahse girerdi. Bir atımda işi bitireceğinden emin olarak acele etmedi. Nişan aldığı anda rüzgârın kamçılacağı alçaktan geçen bir duman şeridi gözlerine doldu ve kurşunu Miki'nin başının beş metre üstünden geçti. Bu ıslık çalan tehlike hayvan için yeniydi; fakat patlayışın sesini tanımişti ve bir tüfeğin ne olduğunu biliyordu. Onun kurtarıcısı olan duman bulutunun arasından nişan almakta devam eden Le Beau'nun gözlerinde, ormanın derinliğine atılan bir kurşunu şimşek gibi görünüyordu. Miki tuzakçının son kurşunu ayaklarının altındaki karları uçuşturduğu anda bir meydan okuma uluması fırlatarak genç çamların arasında kayboldu.

Hayatını pek güçlkle kurtardığı duygusu onu bu bölgeyi terk edecek derecede korkutmadı. Aksine, insan denilen yaratığın var oluşu onu buraya büsbütün bağlamıştı.

Yanmış olan devrik ağaç kümesinden uzaklaşarak, Le Beau'nun raket izlerinin görünmeye başladığı yere varmak için geniş bir dönüş yaptı; kalın bir çalılığın içine gizlenerek, yarım saat onun dönüşünü gözetledi.

O günden başlayarak Miki tuzaklar dizisi boyunca boz ve yabani bir hayalet gibi dolaştı durdu. Sessiz, sinsî adımlarla, kendini tehdit eden tehlikeye karşı her an uyanık bir halde, Kara Ormanın bir gulyabanisinin bıktırıcı inatçılığı ile Jacques Le Beau'nun peşini bırakmıyor, kafasından çıkmıyordu. Ondan sonraki hafta boyunca tuzakçı onun üç kere uluduğunu işitti; iki kere şimşek gibi kayıp gittiğini gördü ve iki kere izini kovaladı, fakat umutsuz ve bitkin bir halde peşini bırakmak zorunda kaldı.

Miki aldanıp yakalanmıyordu. Artık yemleri yemiyordu. Hatta Le Beau'nun onu çekeceğini umduğu bütün bir tavşana dokunmadı bile. Tuzaklardaki ölü kemiricilere de elini sürmüyordu. Tuzaklardan yalnız canlı avları, özellikle kuşları, sincapları, ayakları raket biçiminde perdeli iri tavşanları aşırıyordu.

Kendisi için başka bir devrik ağaç altı bulmuştu. Fakat şimdi içgüdüğü ona,

oraya doğrudan doğruya varmamasını haber veriyordu. Her zaman oraya değişik ve dolaşık yollardan yaklaşıyordu.

Gece ve gündüz, Le Beau, insan denilen canavar, ona karşı bir tuzak kuruyordu. Zehirli yemlerini çoğalttı. Fakat köpek daima bunları atlatmasını bildi.

Bir gün Miki kapanlardan birinde yakalanmış bir yaban kedisi buldu. Vaktiyle Uşak'la yaptığı kavgayı ve ondan yediği kötü köteği unutmamıştı. Uşak II. ile karşılaştığı akşam hiçbir öğ alma düşüncesine kapılmadı. Her zamanki gibi gün batarken sığınağına gidiyordu; fakat bu akşam içini kemiren bir yalnızlık duygusu onu yolundan alıkouyordu.

İşte böyle bir ruh hali içindeyken Uşak'a rastlamıştı. Belki de aylarca önce karşılaşmış olduğu aynı hayvandı. O halde, bu da Miki gibi iyice büyümüşü.

Çırpınmıyordu. Sakince oturmuş, kaderini bekliyordu. Miki'ye sıcak ve tatlı bir yaratık izlenimi verdi ve Niua'yı, onunla birlikte uyudukları sayısız geceleri düşündürdü. Hafif hafif hırslayarak ilerledi. Bu eski düşmanı dost edinmek ve onun yanında sessizlik ve memnurluk içinde yatmak istiyordu, zira yalnızlık yüreğini öylesine kemiriyordu ki!...

Uşak karşılık vermedi, bir hareket yapmadı; koca bir kürk yumağı gibi tostoparlak olup, karnı üzerinde sürünerek yaklaşan Miki'yi seyretti. Köpek eski çocukluk halini biraz bulmuş gibi görünüyordu. Büzülüp kıvrılmaya ve kuyruğunu sallamaya başladı, sanki ona:

22 "Eski kinimizi unutalım, Uşak, dost olalım. Benim güzel bir sığınağım var, senin için bir tavşan avlayacağım!" demek istiyordu.

Fakat Uşak gömüldüğü sessizlik ve hareketsizlik içinde kalmakta direniyordu. Miki o kadar yakınına gelmişti ki bir pençesini uzatarak ona dokunabilirdi. Daha da yaklaşıyor, kuyruğunu daha hızlı sallıyordu.

"Seni tuzaktan kurtaracağım," demek istiyordu. "Bu, insan denilen yaratığın bir buluşu, ben de ondan nefret ediyorum."

O anda Uşak öyle ani bir şekilde onun üzerine atıldı ki Miki en ufak bir korunma şansı bulamadı. Ustura gibi keskin dişleri ve tırnakları köpeğin burnunda derin sıyrıklar açtı. Bu saldırıya rağmen Miki'nin savaşçı kanı ancak ağır ağır ısındı, eğer Uşak dişlerini omuzuna saplayıp kalmasaydı çoktan

çekilirdi. Bir uluma ile yaban kedisinden kurtulmayı denedi, ama o iyi kenetlenmişti. O zaman Miki'nin çenesi yaban kedisinin ensesi üzerinde kapandı. Tekrar açıldığında Uşak ölmüştü,

Hiçbir heyecan göstermedi. Öldürmüştü, ama hiçbir sevinç duymuyordu. Zavallı dört ayaklı yaratık, geniş bir dünyanın ortasındaydı ve bu evren onun için bomboştu.

YOLUNU KAYBEDEN MARTI

Yazan: Savaş Çağman

Resimleyen: Attila Akdeniz

Denizin rengi hiç aynı kalmaz. Bazen yeşil, bazen gri, bazen hepsinin karışımı olur. Benim beslendiğim yerdir o. Denizden hem korkarım, hem severim. Kanatlarım suyun yüzüne dokununca teleklerim ürperir. Kim miyim ben? Beyaz kanatlı, yaramaz, gürültücü bir martıyım.

Denizin rengi demiştim ya, artık saydıklarımın da farklı. Kimi zaman kızıl bile oluyor. Martılar gagalarını hayretle açıp uzun uzun bakıyorlar denize. Kışın gelmesine pek bir şey kalmadı. Irmağın yaptığı bir tür şaka olmalı diye düşünüyorum ben. Bu garip renkleri denize ırmak taşıyor çünkü. Irmağın suları eskiden yalnızca çamurlu olduğunda değişirdi. Martılarla uzun tartışmalara girip duruyoruz. Solungaçlarını hızlı hızlı açıp kapayan, sonra da kıyıya vuran balıklara da bir şey soramıyorduk. Bilirsiniz martılar balık yer. Eh, çıkıp da bir zamanlar arkadaşlarını avlayan bu kuşlara bütün sırlarını niye versin ki balıklar?

Durup dururken balıkların bir bir öldüğünü gördük. Balıkçılar attığımız çığlıklara koşup geldiler uzaktan. Kıyıda bir sürü insan toplandı. Onlar da bizim gibi şaşkın şaşkın bakıyorlardı ölü balıklara. Bizim şaşkınlığımız çoktan telaşa dönüşmüştü. "Çığlıklarımız sevinçten değil," demek istedik insanlara. Anlamadılar. Herkesi de kendileri gibi sanıyordu insanlar. Martılar, balıklar ve tüm hayvanlar başkalarına gereksinimleri olduğunu çok iyi bilirler. Tamam, biz birbirimizi yeriz ama sadece hayatta kalmak için, yoksa düşman olduğumuzdan değil. İnsanlara anlatmaya çalıştık. Balıkçılar kendi aralarında konuşuyorlardı. Ondan mıdır neden, bizi duymadılar.

Bu iş kimin işiydi? Kim balıklardan ne ister? Zavallı hayvancağızlar. Balıkçıların işi olduğunu söylüyordu aramızdan biri. Ama onlar da bizim kadar şaşkıındı. Başka bir martı da söylenenlere katılıyordu. Balıkçılar ağlarla bir sürü

balığı çekmiyorlar mıydı gemilerine. Sanki denizin balığını biz bitiriyormuşuz gibi bir de kovalıyorlardı bizi. Bizim bir öğünde yiyebildiğimiz, iki balık bilemedin üç. Onlar belki yüz binini denizden çekiyorlar ağlardan.

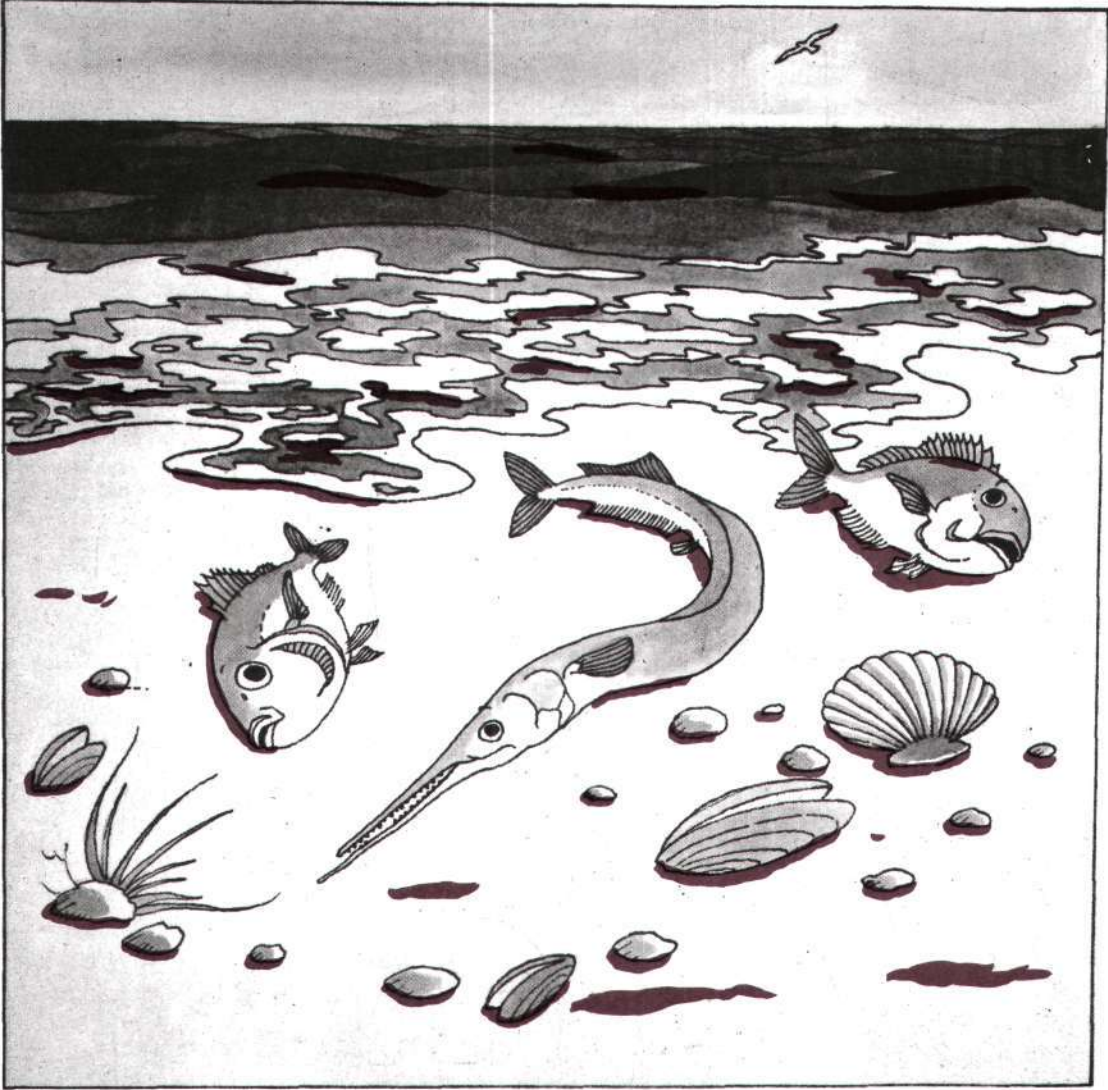
En yaşlı martı büyük kayanın üstünde bütün deniz martılarının toplanmasını istedi. Kendi başımızın çaresine bakmak için karar almalı, oylama yapmalıydık. Sadece kendimiz için değil, balıklar için de. Biz birbirimize gerekliyiz. Eğer onları korumazsak biz de yok oluruz.

24 Toplantı başlarken sadece martıların hüzünlü kanat sesleri duyuluyordu. Sessizlik olunca yaşlı martı konuşmaya başladı, Güçlü sesi bir ok gibi hedefi buluyor, herkes ona hak veriyordu. Ne yapmalıydık? Herkes söz aldı. Herkesin söyleyecek bir şeyleri vardı.

Sıra bana gelince, "Olanları anlamak için ırmağın kaynağına kadar gidip bakmamızı önerdim." Balıkların ölmesiyle ırmağın ne ilgisi var? diye sordu birisi. Ben de düşündüklerimi açık açık söyledim. Iрмаğın rengi değiştikten sonra bunlar olmaya başlamıştı. Irmak farklı bir renkte akmaya başlar başlamaz deniz de garip bir renk almıştı. Sonra da balıklar kıyıya vurmuştu.. Iрмаğı kim kızıl renge boyadıysa, bu da onun işiydi. "Kim bütün balıkları öldürmek istesin ki!" dedi yaşlı martı. "Bunu ben de bilmiyorum," dedim. Kimin öldürdüğünü bilmiyordum ama öğrenmenin tek yolu vardı. Kalabalık kıpırdanmaya başladı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Yaşlı martı tek bir işaretle herkesi susturdu.

Öne sürdüğüm düşünceyi beğenmişti. Iрмаğı izleyerek neler olduğunu görmeye benim gitmemi de istedi. Mutluluktan uçabilirdim. Sabahı zor ettim. Erkenden uyanmıştım. Denize uzun uzun baktım. Üstünde uçup teleklerimi ona dokundurdum. Eski ürperti yerine renkli bir balçık bulaştı kanatlarıma. Kayanın üstüne tüneyip düşündüm. Yaşlı martı beni uğurlamadan önce bir sürü öğüt verdi. Avcılara karşı uyardı beni. Avcıların kimisi hayvan, kimisi insandır. Yaşlı martı'nın dediğine göre, önemli olan önceden önlem alıp, sonradan pişman olmamakmış.

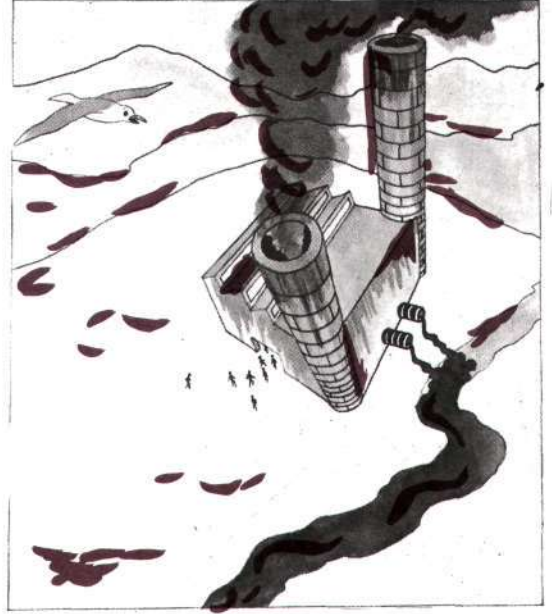
İrmağı izlemeye başladım. Suyun akış yönünün tersine, karanın içlerine doğru uçuyor, kıydan uzaklaşıyordum. Belki saatlerce uçtum. O kadar çok düşünce vardı ki kafamda, yorulduğumu bile fark etmemişim. Dinlenmek için bir ağacın dallarına tünedim. Yaz olsaydı bu çok zor olacaktı çünkü yapraklar konmamı engelleyecekti. Biz martılar ağaç dallarına tünemeyi pek beceremeyiz. İyi ki kış gelmişti de ağaçlar giysisini soyunmuştu. Çıplak daldan uzun uzun renkli ırmağı izledim. Kıvrıla kıvrıla tepelerin orada kayboluyordu. Tepenin tam üstünde de kocaman demir bir şato vardı. Yok yok bu bir kaleydi sanki. Tavana açılmış pencereleri, koca koca bacaları, duman kusan dev bir

kale. Ne de garip görünüyordu. Yaşlı martının geceleri anlattığı masallardan fırlamıştı sanki. Biraz ürkmüştüm. Ama ırmağın kıyısındaydı kale ve yolculuğa devam etmek için oradan geçmeliydim.

Cesaretimi toplayınca kanatlarımı şöyle bir gerip kaleye doğru uçmaya başladım. Denizin o ezgili rüzgârı kanatlarıma doluyormuş gibi, kolayca vardım kaleye. Iрмаğın yanındaki tepenin üstünde bütün kasvetiyle ayaktaıdı. Duvarları dumandan kararmıştı. İs kokuyordu. Homurdanıp durmasından anladım ki, bu hiç görmediğim bir hayvandı. Neresinden soluk alıyordu? Ne de pis kokuyordu canavar. Birden ırmağın olduğı yana gözüm takıldı. Irmak burada iki renkli oluyordu. Tepenin yanındaki kıvrımda rengi eskisi gibiydi. Denize doğru

olduğı yönde ise kızıldı. Tepenin arkasına dolaşınca birden irkildim. Canavar yaralıydı. Sağ yanında açılmış bir yaradan kıpkızıl bir kan ırmağa karışıyordu. Kanı zehirli miydi bu çirkin canavarın?

26

Çevresinde dolanıp durdum. Sonra bir baktım canavarın karnına insanlar giriyor çıkıyor. Şaşırmıştım. Yoksa canavarı onlar mı yaralamıştı. Eski yerime geri döndüm. Aynı dala tünedim. Düşünmeye başladım. Tam o sırada bir karga kondu yanıma. Merhabalaştık. "Ne garip kuşsun sen," dedi. Ben daha önce karga görmüştüm ama o hiç martı görmemiş. Canavarın adını sordum kargaya. "Fabrika," dedi. Ne garip bir ad dedim içimden. Sonra onu bir hayvan sandığımı anlayınca uzun uzun güldü karga. O canavar falan değilmiş. Hatta canlı bile değilmiş. Şaşırmıştım. "O zaman niye kanıyor," diye sordum kargaya. O da bilmiyordu. "Bu da insanların o akıl sır ermez işlerindendir," dedi. Orasını yıllar önce inşa etmişler. Sonra da ırmak bu rengi almış. Denizdeki balıkları anlattım. "Ne olmuş," dedi. Balıkla beslendiğimi söyleyince ne demek istediğimi anladı. "Gel, dedi, "öç almak için mısır tarlalarını yağmalayalım şu insanların," diye de ekledi. Tarlanın yanına uçtuk ama ben mısırın tadını hiç sevmедim. Zaten martılar mısır yemez.

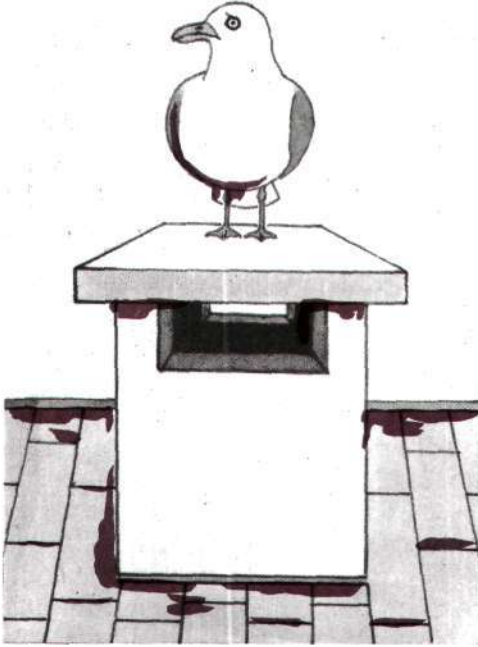
Geri dönmeliydim. Vedalaşarak ayrıldım. Uzun uzun uçtum. Yorgun düştüğümde denizi hâlâ görememiştim. Sol yanımda insanların asfalt dedikleri o kara çamurla kapladığı bir yol vardı. Üzerinde atsız yürüyen arabalar geçip duruyordu. Birden o kamyon denilen, çok yük taşısın diye yapılmış arabalardan bir tanesi görüldü. Bunun deniz kokusu olduğuna yemin edebilirdim. Ufka baktım. Deniz yok. Sonra anladım ki bu deniz değil, balık

kokusu. Bütün gücümü toplayıp kamyonun üstüne doğru uçtum ve kondum. Gerçekten de kamyon ağzına kadar balık doluydu. Ama kasalarda duran balığa dokunamıyordum. Zaten yiyecek halim de yoktu. Uyuyakalmışım.

Gözümü açtığımda kente gelmişik. Gürültü, bir sürü bina. Şaşırdım kaldım. Beni görmesinler diye karşıdaki binanın çatısına kondum. Burası bir balık pazarıydı. Kasaları boşaltıyorlardı insanlar. Biri beni fark etti. Yanındakine bir şeyler söyledi. Kasalardan birkaç balık çıkarıp çatıya doğru fırlattılar. Korkup uçtum. Sonra geri döndüm çatıya. Balıkları yedim.

Akşam olunca geri dönen kamyonun üstüne tünedim. Birlikte denize doğru gittik. Kıyıyı bulunca büyük kayayı aramak için uçtum denizin üstünden. Rengi yine bir garipti. Kayanın yanında tünemiş bekleyen martıları gördüm. Beni fark edince sevindiler. Herkesi başıma toplayıp öykümü anlattım. Kimi inandı kimi inanmadı.

Bir gün sonra kamyonların peşine takılıp kente vardık. Balık halinin damında tünüyor bize ayırdıkları balıkları yiyorduk. Denizi hiç özlemedik mi? Hem de nasıl! Şu insanları anlamak çok güç. Niye birinin yaptığını diğeri bozuyor? Yaz gelince belki geri döneriz. Denizsiz martı olur mu hiç? Ya da martısız deniz? Balık halinin damına konup araba seslerini dinleyerek, denizin sesini hiç unutmadan tabii, hep bunları düşünüyorum.

Derin Derin Göl Anlatır Derinliklerinde

Aslı Niyazioğlu
Res: Kemal Urgan

*Verçenik'teki
göle ve Uzunyayla'lı
dostlarıma...*

28

Göl uyuyordu. Ejderha uyuyordu. Su damlacıkları, sazlar, kurbağa yavruları, herkes uyuyordu. Sislerin içinde belli belirsizdi etraf. Bazı bazı horultuların dışında sessiz. Birazdan sabah gelirdi. Hafif adımlarla. Bakın, uzaklardan ayak sesleri duyulmaya başladı bile. Dalgacıklar biraz kımıldandılar. Ama uyanmaya niyetleri yok. Sabahın gelmesine daha var. Önce karşı yamaçtaki papatyaları teker teker uyandırması gerek. Dalgacıklar, derin uykulara geri döndüler.

Ayak sesleri yaklaştı, yaklaştı. Bu sefer sabah aceleci mi ne? Adımlar pat pat, hızlı hızlı ilerliyorlar. Göle doğru çabuk çabuk. Sabahın ayak seslerine pek de benzemiyorlar. Dalgacıklar kulak kesildiler. Ejderha uyanır gibi oldu. Ayak sesleri yaklaşıyor: Pat pat. Ve sislerin arkasında ufak tefek bir gölge belirdi. Sallana sallana geliyor. Kim bu? Göl, gözlerini açtı. Dikkatli dikkatli tepelerin arkasına baktı.

Gölge giderek belirginleşti. Eski bir şapkaya, uzunca bir cekete ve bunların içinden belli belirsizce görünen ufak tefek bir adama dönüştü gölge. Sazların yanına ulaştığında artık bu gölge değil, bir adamdı. Ayak sesleri kesildi. Uykuyla uyanıklık arasındaki tüm gözler adama çevrildi. Adam, ceketinin cebinden kıpkırmızı bir mendil çıkarttı. Alnını sildi. O alnını silerken başka hiçbir şeyle ilgilenmezmiş gibi gözüküyordu. Oysa mendilin kırmızısı pusların arasından çarçabuk sıyrıldı. Merakla yayıldı etrafa. Sağa sola kıvrıldı. Bir tavşan yuvası buldu. Yuvadın dışarıya uzanmış tavşan burnunun üzerine kondu. Küçük tavşanı iyice korkuttu. Bununla da yetinmedi, yuvadan içeri kayıp öteki tavşanlara, "Bööö," dedi. Tavşan yuvasında panik. Neyse ki uzun sürmedi. Adam terini silmeyi bitirdi. Mendilin cebe geri konduğunu gören kırmızı, koşarak uzaklaştı. Son anda mendilin ucuna yetişip cebe girdi. Tavşanlar rahat

bir soluk aldılar. Sazlar da, dalgacıklar da. Göl şaşkındı.

Adam üfledi, püfledi. İrice bir kayaya ilişti. Kaya nefesini tuttu bekledi. Adam rahat rahat oturdu. Kaya oldukça gergindi. Adam ceketinin yakasını kaldıınca bu sefer sarımsı bir yeşil dehşet saldı etrafa. Sonra tekrar kırmızı ve mendil çıktı ortaya. Adam hapşırdı. Nasıl da tuhaf bir gürültüydü o öyle.

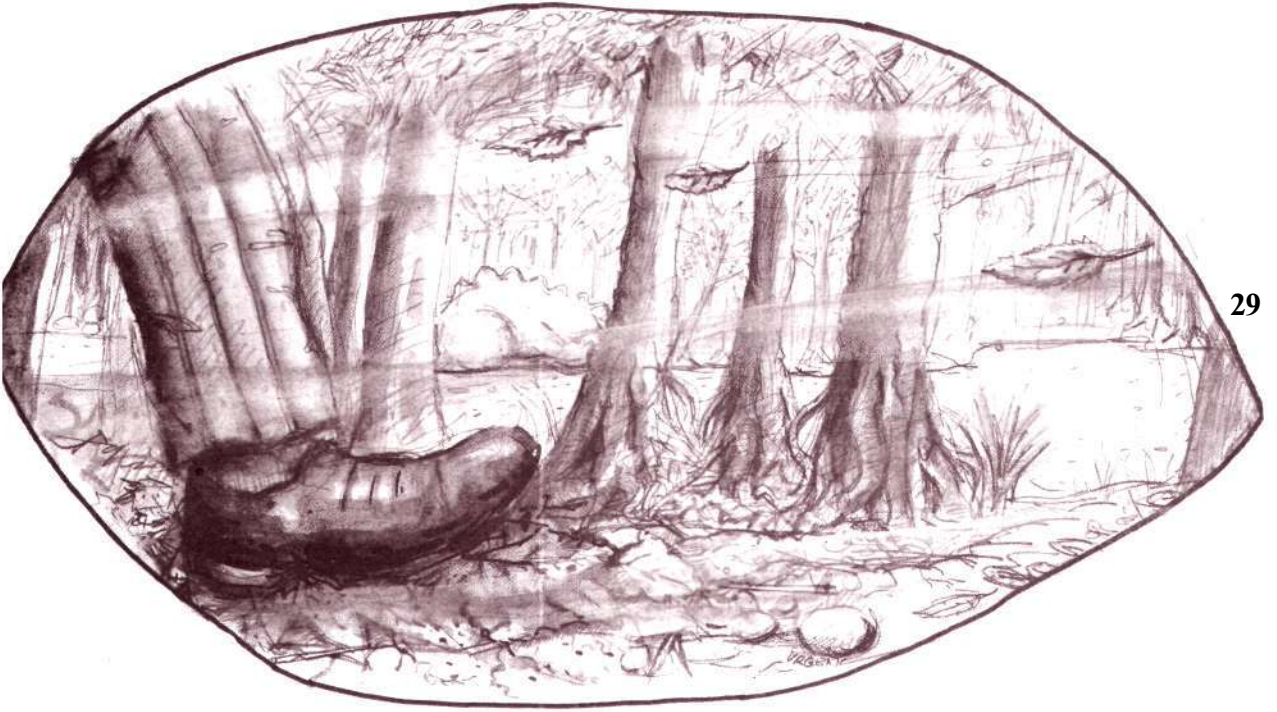
Kurbağa yavruları kayalıkların altına kaçıştılar.

"Bir şeyler yapmalısın," dedi göl ejderhaya.

"Lütfen," diye fısıldaştı kurbağa yavruları kayalıkların arasından.

Ejderha suların içinden doğruldu. İrice bir karartı olarak ufak tefek adama yaklaştı. Adamın koşa koşa kaçması bekleniyordu göl sakinleri tarafından. Oysa adam gözlerini ejderhanın gözlerine dikmekle yetindi. Kıpırdamadı bile. Ne bir şaşkınlık, ne bir şey.

"Demek bu gölün ejderhası sizsiniz," dedi boğuk sesiyle.

29

"Kem, küm, evet," oldu ejderhadan çıkabilen kelimeler.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben düş yapımcısı Rubi."

İşte her şey böyle oldu. Tam tamına böyle. Düş yapımcısı Rubi'nin bir sabah, sabahtan önce göle gelişi böyleydi. Gölle ve herkesle tanışması, gürültülü renkleriyle çevrede dolaşması. Gölde kısa bir mola verdiğini sanmışlardı. Geçip gider diye düşünüyorlardı. Ama düş yapımcısı Rubi ne o akşamüstü, ne de bir sonraki akşamüstü yola çıktı. Yerleşmişti bile. Bir ağaç kavuğunu kendisine ev

belleyip, kapısına "Düş yapımcısı Rubi" yazılı tabelasını dikince hiçbir yere gitmeyeceği kesinleşti.

Artık o da göl çevresinde yaşıyordu. Ama ona "göl sakinlerinden birisi" demek çok zordu. Pek sakin sayılmazdı. Sürekli bir şeylerle uğraşıyordu, sürekli konuşuyor, sürekli bir şey soruyordu. Etrafını rahatsız etmek için onda özel bir yetenek vardı. Mesela sazlar, ne zaman kendilerini rüzgâra bırakıp tatlı tatlı sallanmaya koyulsalar, düş yapımcısı Rubi'yi buluyorlardı tepelerinde. "Eee bugün nasılsınız?" diye soruyordu Rubi. "Bakıyorum keyfiniz yerinde." Sonra o gün yaptıklarını anlatmaya koyuluyordu. Gökyüzünün, rüzgârın ne kadar güzel olduğundan bahsediyordu. Boğuk ve biraz kalın sesi sazların tüm keyfini kaçıırıyordu tabii. Ya da ne zaman ağustos böceği güzel bir ezgiye başlayacak olsa, Rubi de ona katılıyordu. Göl sakinleri ağustos böceğinin şarkılarını ne kadar çok seviyorlarsa Rubi'nin şarkılarından da o kadar hoşlanmıyorlardı. Kulaklarını mı kapasalar, kuytulara mı çekilseler? Hepsinin yüzleri buruş buruş. Ama kimse kalkıp da kızamıyordu Rubi'ye. Bilerek rahatsızlık vermiyordu ki! Niyeti de kötü değildi. Sadece... Sadece... Bazen çekilmez oluyordu hepsi bu.

Göl sakinleri onunla konuşmayı denediler. Halini hatırlını sordular. Fazla geleni gideni olmayan, ama konukseverliği bilen bir göldü. Rahat etmesi için uğraşılar. Ama Rubi'yi rahat ettirmek de kolay iş değildi. Soruları mesela, kimse, yaşlı yeşil kurbağa bile Rubi'nin sorularıyla baş edemedi. "Bu gölün derinliklerinde gizler gizlenirmiş," diyor da başka bir şey demiyordu Rubi. Gizlerin ona açıklanmasını istiyordu. Bunları öğrenmek için taa uzaklardan gelmiş, yardım etmelilermiş ona. Yardım etmek istiyordu yaşlı kurbağa. Göl elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı. Tavşanlar, korkunç kırmızının her an ortaya çıkması tehlikesine karşı Rubi'ye sokuluyorlardı. Papatyalar ona gülümsüyordu. Herkes bütün güzelliklerini sunuyordu. Rubi ise derinliklerdeki gizleri sorup duruyordu.

Önce papatyalar kırıldılar. Rubi'nin onların güzelliklerini fark edemeden geçmesine üzüldüler. Başlarını eğdiler. Sonra yavaş yavaş herkes çekildi. Ejderha rahatsız edilemeyeceği bir köşeye gitti. Ve bir daha Rubi'yle ilgilenmedi. Rubi'ye sevgisi hep devam eden göl bile bir gece "Artık yeter," dedi.

Evet o gece, Rubi dostlukları süren son arkadaşlarını da kaybetti. Çünkü geceye karşı pusuya yatmış, göl sakinlerinin düşlerini avlamaya çalışmıştı. Nereden gelmişti bu aklına? Kim bilir? Rubi'nin binlerce projesinden biri işte. Yıldızlar lacivert gökyüzünde belirip göl ahalisine teker teker uzanırlarken uyuyor numarası yapmıştı. Her bir yıldızın, bir sazın, bir otun veya bir dalgacığın düşü olmak için hazırlanmasını beklemişti. Ne zaman ki titrek ışıklar uykular içindeki göle ulaşmaya başladı, Rubi ortaya fırladı. Vahşice salladığı kelebek ağıyla bu ışıklara saldırdı. Işıklar kaçıştılar, yıldızlar kaçıştılar, düşler kaçıştılar. İyice karıştı etraf. Su kuşları çığlık çığlığa uyandı. Dalgacıklar birbirine girdi. Ejderha kuyruğunu salladı da salladı, kaçan rüyalarının arkasından. Rüzgâr koştu. Ama düşlerin hafif adımlarına kim yetişecek? Hiçbiri

kalmadı geride. Gece upuzun ve ağır yaslandı göle, kimse o gece uyuyamadı. Sabah geldiğinde bir sürü üzgün, kırılgan yüz buldu. Rubi'ye kovuğuna saklanmıştı. Başını bile çıkartmaya çekiniyordu. Tüm çatılmış bakışlar kovuğa yöneltilmiş. Tam bir hafta yıldızlar hiç çıkmadılar. Tam bir hafta geceler keyifsiz geçti. Rubi kendisini çok kötü hissetti.

Ve bir sabah, sabah daha gelmeden toparlandı, çantasını hazırladı, ağaç kovuğundan çıktı. Şapkasını başına geçirmişti, uzunca ceketinin altında çok üzgündü. Olabildiğince hızlı yürümeye çalışıyordu. Gidiyordu. Kimseyi uyandırmamaya çalıştığı için sessizdi. Yürüdü, yürüdü, sonra bir ara durakladı. Dayanamayıp arkasına baktı. Ne kadar da güzeldi göl! Bu güzelliğinden gözleri kamaştı. Galiba ağladı. Sabahın ilk ışıkları göle değdiler. Göl uyandı. Sabahın ilk ışıkları Rubi'nin çelimsiz vücudunu, sarsak hareketlerini kucakladılar. Göl ışıklar içindeki Rubi'yi gördü. Uzaklaştığını fark etti. Gitmesini istemedi. "Gitmese," dediler o sırada uyanmış olan sazlar. Ejderha tüm kalbiyle Rubi'nin geri dönmesini diledi. Uyanıp da Rubi'nin uzaklaştığını gören herkes, "Gitmesin," diyordu. Rubi onları duyamayacak kadar uzaktı. Zaten sessizlikle sesleniliyordu ona. Rubi, sessizliği duyabilir miydi? Yürüyordu.

Papatyalar başlarını iyice kaldırdılar, artık uzaklarda bir nokta olan Rubi'yi görebilmek için parmaklarının da üzerinde kalkmaları gerekiyordu. İyice baktılar, uzaklığa rağmen Rubi'nin ağladığını gördüler. "Gitmemeli," dediler.

Papatyalar koşmaya başladı.

Çimenlerin içinde.

Zıp zıp, sarı sarı. "Dur Rubi dur, gitme."

Rubi'ye yetiştiler. "Özür dilerim. Özür dilerim," diyordu Rubi. Papatyalar soluk soluğa kalmışlardı. Rubi soluk soluğa kalmıştı. Rubi, "Özür dilerim," diyordu. Sonunda Rubi durdu. Papatyaların elinden tuttu. Ve geri döndü. Yavaş yavaş yürüdü göle doğru. Geri dönüşünü önce ejderha gördü. (Boyu uzun olduğundan) "Geliyorlar," dedi. "Rubi ve papatyalar." Herkes çok sevindi.

Ve bir sabah, sabahla beraber Rubi geri döndü. "Özür dilerim," dedi. "Teşekkür ederim," dedi. "Sizleri çok seviyorum," dedi. Sonra... Sonra ne mi oldu? Rubi ağaç kovuğuna döndü. Tabelasının tozunu aldı. Öyle böyle düşler hazırlamaya çalışarak, göl kenarında uzun yürüyüşler yaparak geçirdi günlerini. Papatyalarla iyi dost oldu. Ejderhanın, sazların ve diğerlerinin halini, hatırını sordu. Kimseleri rahatsız etmemeye çalıştı. Ama bizim Rubi, eski Rubi istemeden de olsa birkaç küçük rahatsızlık vermese olmaz. Daha uyanmamış çiğ damlalarını kocaman merhabalarla yerlerinden sıçratmak Rubi'nin işi. O kadar da olacak. Kendini daha fazla tutamayıp gölün gizlerini yaşlı kurbağaya arada sırada sormak da Rubi'lik. Yine de, yine de göl ve herkes seviyordu Rubi'yi. Ve bazen derin bir soluk alıp durgunlaştığında gölün sakinlerinden biri oluyordu, kısa bir süre için. Durgunluğu dalga dalga. Derinlere dalıyordu. Ama sonra yepyeni arsız bir soruyla silkinliyordu.

Hımmm, bir bakalım, "Sevgili saz bana açıklar mısın, şu nasıl oluyor da oluyor?"

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

32

Çiçek Dürbünü

Kemal Özer • Res: Sibel Demirtaş •
Yordam Kitapları • 1. Basım:
Ekim 1994 • 78 Sayfa • 19 x
11.5 cm • 1. Hamur kağıt,
karton kapak • 80.000 TL.

1935'de İstanbul'da doğdu. İstanbul Erkek Lisesi'nde orta öğrenimini bitirdi. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesindeki yüksek öğrenimini yarıda bıraktı. Cumhuriyet gazetesinde (1960 - 81), Karacan Yayınları'nda (1981 - 82) çalıştı. Varlık dergisinin yayın yönetmenliğini (1983 - 90) yaptı. Şimdi Yordam Kitapları adı altında bütün yapıtlarını yayınlamayı sürdürüyor. İlk üç kitabını oluşturan şiirleriyle ikinci Yeni hareketinin önde gelen ozanlarından sayılan Kemal Özer bu kitaplarla çeşitli ödüller kazandı. Yazarın şiir, deneme, gezi, günlük ve söyleşi türünde kitapları vardır. Çeşitli dillerden ve şairlerden şiir çevirileri de yayınlanmıştır. Çocuklar için çiçek dürbünün den başka Nasrettin Hoca (1975), Tatil Köyünün Çocukları (1981), Trenler Ne Güzeldir (1983), Dünya Onlarla Daha Güzel (1992), Şiirlerle Ezop Masalları (1993) adlı kitapları da vardır.

"Görünüşü tam bir dürbün gibiydi. Yalnızca rengi değişti. Dürbünler koyu renklidir çünkü. Çocukların ellerine göre biraz iri.

Ama sözünü etmek istediğim, onlardan değil. Görünüşü dürbünü andırsa da rengi sıcak ve canlı. Elinize aldığınızda, tam avucunuza oturur, asıl önemlisi, gözünüze tutup ışığa kaldırdığınızda, bambaşka bir dünyaya götürür sizi. Ve bu dünya, ne burnunuzun dibine kadar sokulur, ne de alabildiğine uzaklaşır. Birbirinden güzel renklerle ve biçimlerle oluşmuştur. bir düş dünyasıdır."

Evet çocuklar, Kemal Özer çocukluğunda sahip olduğu çiçek dürbününden böyle söz ediyor bize. Çiçek dürbünü ne mi? Daha önce kaleydoskop'u gözüne tutup ışığa kaldıranlarınız, çiçek dürbünün o olduğunu anlıyabilir. Ama kaleydoskop'u görüp de kullanmayanlar bu tariftten çıkaramayabilirler. Yazarımız kaleydoskop yerine Çiçek Dürbünü demiş. Bence çok da iyi etmiş. Diline sağlık.

Çiçek dürbününden bakarken yaşadığı yolculuklar önceleri düşlerinde kalmış ama daha sonraları gerçek yolculuklar yapma fırsatı bulmuş Kemal Özer. Çiçek dürbününde yaşadığı yolculukları birer birer yaşamaya başlamış. Belleğindeki çiçek dürbünü'nün içine doldurmuş. Ve sonunda içinden bir kitap çıkmış.

Bu kitap da Kemal Özer Çiçek Dürbününde sakladıklarını sizlerle paylaşmak istemiş. Belki siz de bir çiçek dürbününe sahip olmak istersiniz diye düşünmüş.

Kemal Özer'in çiçek dürbününde birbirinden ilginç zaman zaman eğlenceli zaman zaman hüzünlü ama toplamda bilgi dolu yolculuk hikayeleri var.

Hollanda'da şakayı seven bir hava olduğunu biliyor musunuz? Sofya'nın mektup taşıyan tramvayları hakkında bir şey duyduğunuzu sanmıyorum. Danimarka'da bayrak ve şapkaların özel anlamlar taşıdığını biliyor musunuz peki?

Bir çoğunuz deniz görmüşsünüzdür. Ama arkanızı döndüğünüzde yok olan bir deniz görmediğinize eminim. Ben görmedim. Peki evinizin bir kıyıya yanaştırmayı ve oradan sıkıldığınızda başka bir kıyıya gidebilmeyi ister misiniz? İşte tüm bunları Kemal Özer'in tatlı üslubuyla yazılmış öyküler de bulabilirsiniz. Kitabın karakalem resimlemesi de Sibel Demirtaş tarafından yapılmış.

Hepinize güzel okumalar.

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim* *Fatih Erdoğan*

Artık Kendim Çizebilirim* *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli)* *Waddell - Firth*

Kırçıl Horoz (Ciltli)* Ayla Çınaroğlu

Demet'in Bahçesi (Ciltli)* *Ayla Çınaroğlu*

Kedi (Ciltli)* Ayla Çınaroğlu

Balık (Ciltli)* Ayla Çınaroğlu

Köpek (Ciltli)* Ayla Çınaroğlu

Kuş (Ciltli)* Ayla Çınaroğlu

Annem ve Ben* *Leylâ Sakpınar*

Kardeşim ve Ben* *Leylâ Sakpınar*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü* *Fatih Erdoğan*

Okula Geç Kaldım* *Fatih Erdoğan*

Dedem Bana Düdük Yaptı* *Fatih Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım* *Fatih Erdoğan*

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde* *A. A. Afi/ne*

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri* *A. A. Milne*

Park, Peri ve Belediye Başkanı* *Dilek Aykul Bishku*

Bayan Tutu Modaya Uyuyor* *Melek Güngör*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik* *Dilek Aykul Bishku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

Kanaryamın Öyküsü* *Ayla Çınaroğlu*

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev* *Ayla Çınaroğlu*

Serdar'ın Öyküleri* *Nuran Turan*

Serdar'a Öyküler* *Nuran Turan*

KİTAPKURDU DİZİSİ (ciltli)

Küçük Prens* A. Exupery

Uçurtmam Bulut Şimdi* *Sevim Ak*

Seni Seviyorum Coco* *Güngör Köknel*

DERGİLER

KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi

Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ Dergisi

Nice on beş yıllara..

Mavibulut'un on beşinci yılı kutlamaları yazar Nuran Turan'ın Ortaköy'deki yalısında yapıldı. On beş yıllık serüveni izleyen Mavibulut dostları, yazarlar, çizerler ve basın mensuplarının katıldığı töreni İstanbul Üniversitesi Kütüphanecilik Bölümü Başkanı Prof. Dr. Meral Alpay açtı.

Gülten Dayıoğlu konuşmasında, Mavibulut Yayınları'nın yayın hayatımızda özel bir yeri olduğunu vurguladı.

Yazar Gülten Dayıoğlu Mavibulut dostları tarafından on beşinci yıl anısına yaptırılmış olan tabağı Fatih Erdoğan'a veriyor.

Fatih Erdoğan'dan kısa bir on beş yıl hikayesi...

Yazar Nuran Turan ev sahibesi olarak konuklarına "Hoş Geldiniz." diyor.

ve pasta..